

Húsvét után

Időpont: 1959. április 05. Húsvét utáni 1. vasárnap

Helyszín: Győr-Nádorváros

Oltári ige: 1Kor 15,50-57

Igehirdetési alapige: János 20,19-25

Énekek: 355; 215; 308

Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybegyültek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megállta a középén, és monda nékik: Békesség néktek!

És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.

Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.

És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket:

Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, amikor eljött vala Jézus.

Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.

Ima:

Úr Jézus Krisztus! Feltámadásod után többször tetted láthatóvá Magadat az által, hogy megjelentél övéidnek. S azután, mennybemeneteled után, az Anyaszentegyházban látható testet teremtettél Magadnak. Könyörgünk, tedd láthatóvá Magad a mi életünkben is, általunk is. Hadd lássa meg a világ, hogy elnyeletett a halál diadalra és Te élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Ámen.

Az a történet, melyet a mai napra kirendelt szent Ige elmond, húsvét napján és mégis húsvét után történt. Nemcsak időrend miatt, mert Jézus feltámadása, a húsvéti esemény, húsvét vasárnapjának hajnalán, ez pedig húsvét estéjén történt, de azért is, mert a húsvéti erő, mely nekünk ajándékoztatott Jézus Krisztusnak halálából való feltámadása által, nem úgy egyszerre diadalmasan tör be életünkbe, hanem annak kibontakozására idő kell. Az mindegy, hogy mennyi idő. Egyiknél reggeltől estig tart ez az idő, a másiknál ifjúságától öregkoráig, megint másnál bölcsőtől koporsóig, de a húsvéti erőnek kibontakozásához idő kell és harc. Nem úgy vonul be életünkbe, mint virágvasárnapján Jézus Krisztus Jeruzsálembe, hanem annak meg kell harcolni a maga harcát. Nagypéntek és húsvét viaskodik egymással az ember szívében. Nagypénteknek lehúzó és visszahúzó ereje és húsvét megelevenítő és előre törő erői birkóznak egymással az ember szívében. Ezt teszi világossá ez a történet.

Azzal kezdődik az Ige: „Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybegyültek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megállta a középén, és monda nékik: Békesség néktek!” Nagypéntek után, húsvét vasárnap előestéjén emberileg megérthetnénk még valamennyire – de csak emberileg –, hogy szétszaladtak a tanítványok, s mikor magukhoz tértek, mint megijedt juhok, úgy keresték egymás kezét és elfutottak valakihez, valahova ismeretlen helyre és ott összegyültek félelmükben a bezárt ajtó mögött. De mit félnek most húsvétkor? Ők hallották a húsvéti

üzenetet, tehát nem lehet azt mondani, olyanok, mint az emmausi tanítványok, akik csak hírből hallották harangozni Krisztus feltámadását. Ezeknek az embereknek az asszonyok megvitték a hírt, hogy üres a sír, s Péter és János el is mentek arimáthiai József kertjébe és a maguk szemével győződtek meg arról, hogy a sír üres, csak a lepedők vannak ott s a keszkenő, mely fejére volt kötve, összegöngyölítve egy külön helyen volt elhelyezve a sír kőpadlatán. És Mária Magdaléna is eljött hozzájuk, elmondta: láttam az Urat saját szememmel, beszéltem is Vele, üzenetet is hoztam Tőle néktek! Hát, hogy lehet az, hogy ezek az emberek még mindig félnek és csak bezárt ajtók mögött mernek összegyűlni? Íme, a nagypéntek lehúzó erői húsvétkor!

A tanítványok életébe, melyben nagypéntek ül diadalmas tért, húsvét vasárnapján betör Jézus és vele a húsvét meglevenítő erői. A bezárt ajtón keresztül megjelenik előttük Jézus Krisztus, köszönti őket a megszokott zsidó köszöntéssel: „*Békesség néktek!*” Van sokszor úgy, hogy szürke, egészen megszokott szavak, mondatok, úgy szíven tudják ütni az embert. Máskor talán eleresztjük fülünk mellett, de mikor keserves napunk van s akkor köszönt ránk valaki, egyszerre meglevenedik a köszöntés és mögötte az emberi imádság. Ezek az emberek is hányszor hallhatták már ezt a köszöntést, kicsiny gyermekkoruktól fogva e húsvétig: békesség néktek! Eleresztették a fülük mellett. De most, mikor nem volt békességük, mikor tele volt szívük húsvéti félelemmel és remegéssel, milyen csodálatosan visszhangzott szívükben Jézus ajkáról e köszöntés húsvét estéjén: Békesség néktek! Ne féljete!

Nem könnyű a nagypénteki félelmet legyőzni húsvét békességének. Ebből a szakaszból is látjuk, Jézus miért mondja nem egyszer, kétszer: „*Békesség néktek!*”. Ebből is látjuk, hogy ez nem egyszerű köszöntés akar lenni, de valami olyan üzenet, melyre fel akarja hívni figyelmüket: Békesség néktek emberek! Békesség!

Hát mi az a békesség, amit húsvét ad nékik?

Nem az, amire első percben gondolunk, hogy Jézus győzött ebben a harcban. Hogy megölték és feltámadott. Leverték és újra diadalmaskodott, kijött a sírből. Nem ez a békességük. Jézus Krisztus azzal ad békességet feltámadása által övéinek, hogy világossá teszi előttük: nem a bezárt ajtóra van szükségük, nem óvatos bezárkózásra, gonosz emberi tekintetek elkerülésére, nem idegen, ismeretlen helyeken való bolyongásra, - nekik Jézus Krisztusra van szükségük. A mi békességünknek Ő a biztosítéka, nem a bezárt ajtó, az óvatosság s az emberektől való félelem!

Hogyan adja Jézus a békességet? Csak egyetlen mozdulatot akarok kiemelni Jézus békességet adó munkájából, mely közvetlenül a történettel összefüggésben van az Igékben. Mikor a getsemáni kertben rájuk tör az ellenség, és el akarja fogni Jézust, azok, akik ezt akarták cselekedni, nem voltak biztosak abban, hogy a 12 ember közül, melyik Jézus Krisztus. Ezért állapodtak meg abban a jeladásban, hogy Júdás először maga megy be a kertbe, Jézus elfogatására kiküldött katonák csendben hátra maradnak és figyelik, hogy Júdás közülük melyiket csókolja meg, mert az lesz Jézus Krisztus, akit el akarnak fogni. Mikor aztán rájuk tör a népség és katonaság, a szolgálhad, akkor Jézus odaáll eléjük és megkérdi: Kit kerestek? A názáreti Jézust, volt a felelet. Felegyenesedik előttük alakja a tűző hold fényében: Én vagyok! És egy mozdulattal betakarja a tizenegy tanítványt, eléjük áll ezt mondván: ezeket bocsássátok el! Ez a mozdulat, mellyel Jézus betakarja a tanítványokat, mellyel odaáll eléjük és ezt mondja: engemet fogjatok el és ezeket ne bántsátok, - ez a mi békességünknek záloga. Ez jobban megoltalmaz minket, mint minden elbujdosás, minden bezárt ajtó. Így történt ez nagypénteken is.

Olyan magától értetődő lett volna, ha az ellenség az egész Jézus Krisztus által létrehozott mozgalmat fel akarná számolni s azzal a gondolattal foglalkozna, hogy belőle politikai pert csinál Pontius Pilátus előtt s Jézus Krisztusból forradalmárt, lázítót, akkor az lett volna természetes, hogy összefogják mind a tanítványokat és börtönbe csukják. Az már más kérdés

lett volna, hogy mindegyik bitófát érdemel-e, vagy csak hosszabb időre hűvösretételt. Ez lett volna természetes. Ezt érzik maguk a tanítványok is. És senki egy ujjal, egyetlen mozdulattal nem nyúlt utánuk. Bár a tanítványok provokálták az elfogatást, Péter kirántja kardját, elkezd handa-bandázni és levágja a főpap szolgájának, Márkusnak fülét. Tehát szembe helyezkednek a hatósági intézkedésekkel, mégsem nyúlnak hozzájuk, mert az Úr Jézus Krisztusnak egy kézmozdulata befedezte őket. Eléjük áll és mindent felfog, ami őket érhetné. Ez a mi békességünk záloga.

Ó, hányszor van életünkben nagypéntek és húsvét, ebben a vonatkozásban állandóan feszültség van bennünk. A nagypénteki félelem és a húsvéti békesség harcolnak bennünk egymással. Ki tudja, miféle belső nyugtalanságok miatt nincs békességünk s próbál húsvét áttörni ezen a sötét éjszakán és odaáll elibénk, a félelemtől elzárkózott szívünk elé Jézus Krisztus, megmutatja kezeit, melyeket védőleg tartott tanítványai elé, azokat a kezeket, melyeket átszögeztek, oldalát, melyet átdöftek a dárdával és azt mondja: Békesség néktek! Ne féljete! Én előttem állok és minden csapást én fogok fel, a bilincseket az én kezeimre fogják tenni, engem fognak megostorozni, tövissel megkoronázni, keresztre feszíteni engem fognak és titeket nem bántanak. Békesség néktek!

Nem tudom, vajon szívedben valakitől vagy valamitől nincs-e ez a szorongó félelem? Nincs-e benne az a gondolat: de jó lenne elvonulni e világból valami biztonságosabbnak gondolt ismeretlen helyre, bezárt ajtó mögé. Nézd, ez nagypéntek! – pedig húsvétunk van, és húsvét után van! Jézus azt akarja, hogy húsvét győzedelmeskedjék nagypénteki félelmetek fölött!

Így olvassuk tovább az Igében: „*És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.*”

Vajon, miért mutatja meg Jézus Krisztus tanítványainak az oldalát is? Arról már beszéltünk és láttuk értelmét, miért mutatja meg Jézus kezeit tanítványainak, de oldalát is miért mutatja meg nékik? Mert tanítványaiban mindannak dacára, hogy saját maguk tapasztalták, fülükkel hallhatták, hogy Jézus Krisztus feltámadott és él, mégis ott volt még bennük valami a nagypénteki bánatból, abból a gondolatból, hogy elveszítették az Urat. Azért akarja megmutatni oldalát. Nézzétek, én nem valami kísértet, szellem, vízió vagyok, én maga vagyok a valóságos Jézus Krisztus! Nézzétek itt a kezem, itt van az oldalam, rátapinthatok sebeimre, oldalamba bocsáthatjátok kezeiteket, a sebeket tiérettetek viselem, én vagyok Jézus és nem az, akit ti elképzeltetek s szívetek felhőin felragyog előttem!

Óh, a nagypénteki bánattal nagyon birkózik a húsvéti öröm. De győz és diadalmaskodik! Mikor kézzelfogható bizonyítékot ad az igazi, valódi, a testbe öltözött és feltámadt élő Jézus Krisztus, akkor megtelik szívük húsvéti örömmel.

Ne gondoljuk, hogy ez magától értetődő. Sokszor kell tapasztalnunk nálunk és másoknál is, hogy hívő ember sírok és koporsók mellett nagyon nehezen tud úrrá lenni a bánat felett. Hiszen a tanítványokban is feltámadhatott az a gondolat, mint bennünk is: Jól van, feltámadott, mi elhisszük, de ha feltámadott, miért nem jön vissza hozzánk? Hány órája hallottuk már, hogy kijött a sírból, hát hol van, miért nem jön hozzánk? Nem lenne az természetes, hogy visszamegy övéihez? Hát mit csinál Jézus Krisztus? Hát azok a csodák, melyeket tett, nem az ellenkező magatartást mutatják? Mikor Jairus leányát feltámasztotta. Az nem tűnt el valahova. Mikor a halott leány felült, visszaadta szüleinek és boldogan otthagya őket. Mikor a naini ifjút támasztotta fel, a temető felé vivő úton ébresztette fel a koporsó álmából, nem mondta neki: hagyj itt mindent, ne törődj többet ezzel a világgal, az életed azé, aki visszaadta azt neked, enyém, jer és kövess engem! Nem, szépen odaadta őt édesanyjának, a szegény özvegynek,

akinek senki mása nem volt, mint egyetlen fia, kenyérkeresője, élete minden tartalma és boldogsága. Mikor Lázárt feltámasztotta, neki sem azt mondta: nekem szükségem van ilyen bizonyágtevőkre, akikre rámutathatok, nézzétek, ez az ember életre támadt, pedig halott volt. Jer Lázár és kövess engem! Nem, szó nélkül engedi, hogy a feltámadt Lázárhoz odalépjen a két testvér, Mária és Márta s elinduljanak egymást átölelve hazafelé, Bethániába.

Hát most miért nem jön közibénk, mikor feltámadt?

Van ilyen nagypénteki gyász az ember szívében is, mikor ott áll kedvesének sírja és koporsója mellett. Elmondogatja magának, hogy én tudom, aki elment, az hitben halt meg, aki Ő benne hisz, ha meghal is, él. Tudom azt is, hogy ott van az én Atyámnál, az én Megváltómnál, ott vár engem, ott lesz a viszontlátás. De addig?... Ez mind a nagypéntek gyásza és a nagypénteki gyász helyett Urunk azt akarja, hogy Ő Úr legyen bennünk s benne a húsvéti öröm, amiből itt előleges kóstolót adott a tanítványoknak. Mert ezután már nem adatott meg az, ami eddig volt, hogy az Úr állandóan velük volt. Velük élt, velük járta az utat, tűrte a szomjúságot, velük végezte munkáját, együtt ebédelt velük, aludt, dolgozott. Ennek most vége már. Jézus Krisztus, miután feltámadt, már csak vendégnek jön és megy, feltűnik és eltűnik előlünk, de azért valóságosan él. De mivel meggyőződhetek, szemük láthatta, kezük tapinthatta a sebek helyét, azért kell nekik boldog örömmel várni a viszontlátást.

Nem tudom, a te szívedben nem rágódik-e valami ilyen most? Nagypéntek ez. Ő meg azt akarja, húsvét legyen benned, gyász helyett öröm, elválás felett hullatott könnyek helyett a viszontlátás boldog sikoltása.

Azt olvassuk tovább a 20. versben: *„Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.”*

Ezek a tanítványok valami csodálatos bódultságban, tétlenségben élnek. Míg Jézus tanítványai voltak, vele együtt jártak, addig csupa aktivitás volt életük. Nem úgy éltek Jézus Krisztussal együtt, mint valami régi szerzetesek, remeték, akik elvonultak valami eldugott helyre, barlang mélyére szent elmélkedésben élve, imádkozva és zsoltárokat énekelve élnek szent életet arra gondolva, mikor fordíthatnának hátat ennek az életnek s mehetnek át a színről-színre látás boldog örömebe. Nem! Ezek az emberek itt jártak és éltek Jézus Krisztussal a földön, a szegények, a gyógyításra szorultak között, könnyes szemek ragyogtak fel a vigasztalás szivárványától amerre ők jártak és az élet diadalmaskodott a halál fölött.

Most hova lett ez az aktivitás? Csupa tétlenség, visszahúzódás életük. Már nem beszélnek másnak Jézus Krisztusról, csak maguk között maguknak. Emlegetik, szemük elé idézgetik és újra végig járkák az együtt megtett utat. Régi emlékeken rágódó, befelé néző csoporttá vált a tanítványok kicsi serege.

Ne gondoljuk, hogy magától érthetőleg megváltozik a tétlenség aktivitássá, mikor a húsvéti öröm költözik a tanítványok szívébe. Az örömet, bármennyire szociális tényező, igen sokszor legfeljebb azokkal akarjuk megosztani, akikről tudjuk, hogy velünk együtt tudnak örülni és örömeiket megosztani. Ők is elzárkózva a világtól akarják élvezni a húsvéti feltámadás feletti örömet. Ez a nagypéntek keresztyénsége. Ezzel a lélekkel milyen sokszor találkozunk, amikor az aktív szolgáló keresztyénség helyett ez a befelé néző, csak magával törődő, saját keresztyénségét és Krisztushoz való viszonyát élvező, ebben gyönyörködő keresztyénséget látjuk magunk előtt, vagy saját magunkban. Jézus e helyett a húsvét diadalát akarja látni és azért mondja: *„Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.”* Ki a bezárt ajtók mögül! Nyissátok ki, tárjátok tágra a kapukat és menjetek ki rajta! És ha attól féltek, kint vár rátok a bizonyágtételekért a mártír korona, mit féltek tőle? Én is végig mentem ezen az úton, mégis itt vagyok! Én sem maradhattam a mennyben az angyalok közt, az Atya elküldött

engem is, én is küldelek titeket! Nem mondhattam én sem, hogy ott maradok a mennyországban, nem élvezhetem az angyalok társaságát, az Istennel való személyes közelséget és boldogságot, mert az Atya azt mondta: Eredj fiam, nézd azokat, akik nélküled élnek nyomorultul, szegényül, vigasztalás nélkül a bűnnek rabságában, menj értük, mentsd meg őket!

Így akarja Jézus, hogy a tanítványok életében is úr legyen a tétlenség fölött a misszió, a befelé nézés helyett a kifelé nézés, élvezés helyett a szolgálat.

Nem tudom, te is úgy érzed-e, hogy a keresztyénség magánügy. Az én magánügyem. Senkinek semmi köze ahhoz, hogy otthon a Bibliát olvasom, mindennap imádkozom, gyermekeimet imádkozni tanítom. Senkinek semmi köze, hogy nekem legdrágább valaki az Úr Jézus Krisztus, a vágyódás, hogy én, szeretteim körülöttem, üdvbe öltözötten ott lehessünk a mennyországban. De hagyjanak nekem békét. Ez nagypéntek és nem húsvét. A húsvét még nem pünkösd. Ebben a tekintetben a húsvét a lendítő, kifelé mozdító erő a tétlenségből, de a misszió majd csak pünkösdkor lesz nyilvánvalóvá, de mégis azt akarja Jézus húsvétkor: tanítványok, ne zárkózzatok el, ne üljetek összetett kézzel akár szent bánatban, akár boldog örömben! Ne azzal töltsétek az időt a magatok lelkét dédelgetve, gyönyörködve beszélgetni azokról az emlékekről, melyet egykor tinéktek ajándékozott! Ezt nem lehet! Amiképpen az Atya küldött engem, én is akképpen küldelek titeket.

Aztán így olvassuk tovább: „*És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nekik: Vegyetek Szent Lelket: Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak.*”

Mi az a misszió, amire küldi őket? Ez az engesztelés szolgálata. Ezt a szolgálatot mindenekelőtt önmagunkon kell megkezdeni, mert bűnmardosás helyett bűnbocsánatot akar adni. A bűnmardosás a nagypéntek lehúzó és visszahúzó, a bűnbánat a húsvét diadalmas ereje. Mintha csak arra felelne Jézus Krisztus, ami a tanítványok szívében van, hogy merjünk mi Jézusról biznyságot tenni. Mintha csak azt mondaná: hogy merjek én, Péter, emberek elé állni és azt mondani: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek fia! – mikor mindenki jól tudja –, háromszor gyalázatosan tagadtalak meg Téged. A többiek is azt gondolhatták: Uram, hogy menjünk emberekhez a Te nevedben és biznyságot tenni azzal, ki voltál és vagy s leszel mindörökké nekünk, mikor félelmeinkben szétfutottunk, cserben hagytunk, úgy szétrebbentünk, mint a verébhád, mikor pajkos gyermekek követ dobni kezdenek köztük – hát, hogy szóljunk nevedben? Úgy mardossa szívünket a bűnbánat, és méltatlanok vagyunk a szolgálatra. És mikor az Úr kétszer is azt mondja nekik: békesség néktek, akkor küldi őket, mert ebben benne van a bocsánat. Benne van az: igazatok van, ilyenek vagytok! Én még nálatok is jobban tudom, milyenek vagytok, milyen méltatlanok arra, hogy az én követeim legyetek ebben a világban. Mégis azt mondom: menjetek el, mert ennek a világnak ilyen nyomorult emberekre van szüksége. Ha földre szállt angyalok vagy szentek lennétek, akik a bűnös világtól elzárva élnének tiszta, becsületes életet, akkor az emberek felnéznének rátok s azt mondanák: én ilyen nem lehetek! De látod Péter, te elmondhatod, milyen nyomorult az ember, hogy akiket legjobban szeret, még azt is meg tudja tagadni. Te beszélhetsz a bűnös világnak bűnökről, a bűnbocsánatról, melyet kaptál.

Itt van a kulcsok hatalmának nagy és drága ajándéka. Nekünk hirdethetik övéi és adhatják a bűnnek bocsánatát. Ez a békéltetés és engesztelés szent szolgálata, amelyre Jézus kiküldi övéit.

Te még mindig ott tartasz, hogy nem mersz bűnökről beszélni, mert azt mondhatják neked: te beszélsz bűnökről, bagoly mondja a verébnek, hogy nagy a feje? Vagy ahogy Jézus idézte: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Vesd ki a gerendákat a szemedből s csak azután piszkálódjál

más szemében a szálkák után. Ez nagypéntek, mi pedig húsvét után élünk és az Úr Jézus Krisztus azt akarja, mi a bűnbocsánat bizonyosságával tudjunk járni a világban. Ezért adja Jézus Szentlelkét s a Szentlélek előbb vagy utóbb diadalmaskodik.

Olyan ez az egész történet, melyet most elővettünk, mint egy hajnali szürkület. A szürkületben birkózik egymással az éjszaka meg a nappal, a sötétség és világosság. A tétlenség és aktivitás. A leveretés és győzelem, de mindig a nappalé az utolsó szó. Erre a szürkületre is eljött a hajnal. Elég sokáig, ötven napig tarott nagypéntek és húsvét küzdelme, míg a húsvét teljessége a tanítványoké lett pünkösd ünnepén s mind az, ami itt történt, nyilvánvalóvá lett.

Bennem és benned is ott harcol nagypéntek és húsvét. Úgy szeretném, ha valamit megéreznél abból, hogy a feltámadt Jézus Krisztus most is és itt is azt szeretné, hogy a húsvét legyen győztes bennünk.

Ámen.

Ima:

Úr Jézus Krisztus, drága Megváltónk! Hálát adunk neked azért, hogy Te olyan nyomorult embereknek is megjelentél, mint amilyenek tanítványaid voltak, hogy nemcsak Mária Magdalénának jelentél meg, aki olyan nagyon szeretett Téged, aki olyan hűségesen ott állt Melletted a keresztfánál. Megjelentél annak a Péternek is, aki megtagadott és a többieknek is, akik szerteszét futottak gyáván, nyomorultul. Megjelentél nemcsak azért, hogy szemrehányást tégy, pedig megérdemelték, jogod volt hozzá, hanem hogy hirdesd nekik a bűnbocsánatot és a félelemnek, gyásznak, tétlenségnek szakadékából kiemeld őket és békességgel és örömmel és szolgálattal ajándékozd meg őket. Köszönjük Neked bűnünket megbocsátó Jézus Krisztus, hogy ezzel az indulattal közeledsz hozzánk is. Bocsáss meg, hogy annyi minden van bennünk nagypéntekből és olyan kevés a húsvétból. Oh, ha nagypéntekből nem az emberi lenne előttünk, hanem az, amit Te cselekedtél velünk, mikor mindent elvégeztél üdvösségünkre a kereszten, akkor sokkal diadalmasabb és hamarabb diadalmaskodó lenne életünkben a húsvét.

Könyörgünk Urunk nemcsak magunkért, de mindazokért, akik velünk és a tanítványokkal együtt húsvét után, de húsvét előtt vannak. Könyörgünk azokért, akiknek nincsen békességük, adj nekik békességet és a megfélemledett szíveket töltsd el bátorsággal. Könyörgünk azokért, akik gyászban, keserűségben vannak, akik nem tudnak megérteni sok mindent, ami velük történt és újra meg újra ott van szívükben a kérdés: miért Uram? Miért így és miért nem másképp? Könyörgünk, adj nekik is egyedül Általad ajándékozható békességet és örömet.

Könyörgünk azokért, akik betegágyon sínylődnek. Könyörgünk a gyülekezet egyik buzgó tagjáért, aki mindig itt szokott lenni a templomban, most betegágyon gyötrődik. Kérünk, Aki megjelentél a tanítványoknak zárt ajtó mögött is, állj meg betegágya mellett és mondd neki: Békesség néked! Ha Te így látod jónak, mondd néki a másik mondatot: Kelj fel és vedd fel a te ágyadat és járj!

Könyörgünk mindazokért, akik tétlenül megbújva akarják élni keresztyénségüket, jelenj meg nekik, add, hogy bizonyágtévő bátorsággal merjenek engedelmeskedni, hogy a bűnbocsánat reménységében élhessenek mindennap reggeltől estig és estétől reggelig, szívük magasztaljon Téged azért, hogy nekik is minden megbocsátatott!

Ámen.